

9de Aarg.

1878

16de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af S. Thronsdorf.

15de Oktober — 19de Hefte.

Decorah, Iowa

S. Anundsen, Bog- og Accidents-Drøkker.

1878.

For Hjemmet,

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,

Begynder med 1878 sin 9de Aargang.

Det indeholder et afvejlende og omhyggeligt udvalgt Læsestof bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv, samt

Fortællinger, Digte og Blandinger.

Det udkommer med 2 Ark i Omflag 2 Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00, (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes helst i Money Order, Drafts, (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig inarest muligt. Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Adresse: **K. Thronsen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mand's Hjælp til at indsende Penge, da se til, at Bedkommende er paa lide lig.

ST. OLAF'S SCHOOL,

en luthersk Høiskole for Gutter og Piger,

Northfield,

Minnesota.

De Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedn) og for en Termin i Forhold. Kost billig. Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

T. Mohr, Northfield, Minn.

Ældre Bind af For Hjemmet

11te Bind (1876, I) se 3die Side af Omflaget.

12te Bind (1876, II) indeholdende de interessante Fortællinger Pleiedatteren og De to Blinde, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 85 Cts., begge disse Bind for \$1.25.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger Alpeflokken, Mod Himlen (Forfatterindens Ungdomshistorie), Dnken fra Amerika, En Gut fra Londons Gaader, saavel som flere mindre Fortællinger, den interessante historiske Skildring Karl den 12te i Norge, henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for \$1.00

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdelig af Fortællingen Mod Himlen (Forfatterindens Husliv), Fortællingerne Dljefjæren, Alene, En Juleaften paa Gaaraa samt meget andet fortrinligt Læsestof tilsendes portofrit for \$1.00, begge disse Bind for \$2.00.

15de Bind (1878 I) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring "Philip Ashton eller den nye Robinson", Martyren i St. Andrews, Jacob Flint's Reise, Arkimedes, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00. Alle 5 Bind pr. Etyress for \$3.50.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titelsblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: **K. Thronsen**,
Drawer 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet,

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

9de Aarg.

15de Oktober 1878.

19de Hefte.

Philip Ashton eller den nye Robinson.

En sandfærdig Fortælling af Dr. G. H. v. Schubert.

(Fortsættelse.)

34. Som de Dvønde, men se,
vi leve.

Den haarde Sygdom, Philip uden sit Vidende og uden egen Skyld havde paadraget sig ved at smage paa den giftige Maniokrod, hvortil jo Mangelen havde drevet ham, maa have været lig en Nerveseber af det heftigste Slags. Stærke Feberdrømme afvegle da med en fuldkommen Dvøle, der ligner en halv Søvn med aabne Dine. Medens den voldsomste Jld og de heftigste Bevægelser rase i det Indre, ere Lemmerne ligesom bundne og lammede. Dage og Uger gaa hen, den Syge begjærer ikke og behøver heller ikke nogen Spise. Den Jld, som flammer paa det legemlige Livs Arne, vedligeholdes ikke ved noget nærende Material udenfra, men ligesom ved de sønderhuggede Bjælker og Brædder i

selve Huset, hvilket nødvendigvis maa styrte sammen, hvis det ikke er af en særdeles fast og stærk Bygning.

Sos vor Philip Ashton maa denne Bygning efter Alt, hvad han allerede havde udholdt, have været af en meget fast Bestaaffenhed. Guds Haand, der bevarer vort Aandedræt, opholdt ham, paa det at ogsaa paa ham skulde stadfæstes den Forjættelse: "Ingen skal blive bestjæmmet, som haaber paa Ham." Den Bøn skulde opfyldes, som han navnlig i de sidste Uger før sin Sygdom med en saa inderlig barnlig Tillid havde bedet, at Gud vilde fri ham fra denne Ensomhed og endnu engang her paa Jorden føre ham tilbage til hans fjære Forældre og andre gode Kristne, til deres Skare, der tilbede Ham i Hans hellige Tempel.

Hvor længe den fuldkommen ubevindte Tilstand, i hvilken han befandt sig, kan have været, bliver vel uvist; men formodentlig var det ved Slutningen af den anden Uge, at den Syges Feberdrømme blandedes med enkelte lyse Mellemrum. Han fandt sig i sin Hytte og paa sit Leie; men hvorledes han var kommen derhen, vidste han ikke. Sandsynligvis havde han i det første Anfald af Sygdommen samlet Resten af sine Kræfter for at naa dette Hvilested. Han saa sig om; han vidste ikke, hvor han var. I Feberdrømmene, som han i sin daværende svage Tilstand holdt for Virkelighed, havde han stadig været i Salem hos sine Forældre, og disse hos ham. Han saa sig nu om efter sin Moder, som saa ganske nylig havde staaet hos ham. Han vilde staa op af sin formentlige Seng; da grebes han raany af Svindelse; det blev sort for hans Øine, og afmægtig sank han atter ned paa Leiet.

Efter nogen, vi vide ikke hvor lang, Tids Forløb antog Feberdrømmen en anden Skikkelse, hvori den Syges vildfarende Sjæl atter vendte tilbage fra Salem og Forældrenes Hus til den beklagelsesværdige Virkelighed, til det ensomme, hjælpeløse Liv paa Roatan. Han syntes, at Pudelen endnu var hos ham og stiftede hans Kinder og Mund. Han saa sig om; Drømmebilledet var forsvundet. Han laa paa sit Græsleie, men omvendt, saa at Fødderne indtog Hovedets Plads, og dette næsten laa udenfor Hytten under aaben Himmel. Han følte, at hans Kinder, at hans hele Ansigt var vaadt, som

om det var dryppet i Vand; hans Haar dryppede af Væde. Han tog saamegen Kraft til sig, at han bragte sine matte Lemmer i en bedre Stilling. Han var nu kommen til en klarere Bevidsthed og kunde tydelig mærke, at det havde regnet; thi fra Træernes Blade saavel som fra Løvhytten faldt enkelte Draaber ned, og i alle Fordybninger i Jorden viste sig hele Samlinger af Vand, hvori Aftensolen spejlede sig. For første Gang følte han igjen Tørst. Med sine matte Hænder bragte han nogle Vanddraaber, som han kunde naa paa Bladene, til sin Mund. Og saa for Barmens og Kuldens Indflydelse var Følelsen atter vendt tilbage hos ham. Han frøs heftigt. Saa godt, han kunde, gravede han sig ned i de Lag, hvoraf hans Sogræsleie bestod. For første Gang nød han den derpaa følgende Nat atter en virkelig Søvn; thi hans Tilstand havde hidtil, ogsaa naar den syntes at ligne en virkelig Søvn, blot været en Bedøvelse.

Morgensolen skinnede ind i Hytten, da den Syge vaagnede. En vederkvægende Duft udbredte sig fra Skoven og Bustene, hvis fortørrede Grene og Stammer paany vare opfriskede ved den faldne Regn. Den hele Natur var opvaagnet af sin Hungersøvn til nyt Liv, og hvad der hos os udtræver flere Dage, men under dette Himmelfrøgstær i saa Timer, man saa allerede ungt Grønt udfolde sig og bøje sig henimod Morgensolens Straaler. Og saa vor Syge følte sig gjennemtrængt af Følelsen af den paany opvaagnende Livskraft.

Den første Bevægelse af hans Læber udtalte Lov og Tak til Herren, hans Gud, som havde frelst ham fra Dødens Farer.

Men nu følte han ogsaa sin forladte Tilstand i hele dens Skrækkelighed. Han tørstede efter Vand; men hvem skulde række ham det? Vel hørte han, at Bækken, som var fyldt af Gaarsdagens Regn, atter risede; men ved enhver Bevægelse smertede især Fødderne ham paa en eiendommelig Maade, som han hidtil aldrig havde følt Mage til. Han fornam en Bevægelse ligesom af levende Skabninger dybt inde under Huden paa sine Fodsaaler. Med megen Besværighed løstede han den ene Fod saa høit op fra Leiet, at han kunde se de smertefulde Steder. Men han maatte vende Dinene bort igjen og lukke dem; saadan Gysen og Uffelshed sølte han ved dette Syn. Det vrimlede overalt i de med Bylder og Blod bedækkede Fodsaaler af levende Marke, hvilke han tydelig følte allerede havde ædt sig langt ind i Kjødet lige til Benene. Han havde ikke længere Taarer for sin Glendighed; deres Kilde var udtørret. Af sin Zammers Dyb kunde han blot anraabe Gud om Forbarmelse og Hjælp eller om en snar Forløsning fra dette endnu aandende og dog allerede forraadnende Legeme. Den Afmagt, hvori han faldt, forekom ham som en Velgjerning; den lod ham idetmindste i nogle Timer forglemme sin Nød. Han holdt dette Tab af Bevidstheden for et Tegn paa Dødens Nærmelse, og hans barnlig troende Hjerte frygtede ikke for dette Ewig-

hedens Bud. Men han vaagnede paany op til Livet, og den yderst pinlige Tørst, han følte, syntes ham nu at overgaa alle andre Smerter.

Som en Dnm snuede og arbejdede han sig paa Hænder og Fødder bort fra sit Leie. Veien til Bækken var neppe hundrede Skridt borte, men der forløb nogle Timer, førend han kom derhen; thi hvert Nieblif, naar han havde naaet nogle faa Tommer fremad, maatte han hvile sig. Endelig var han ved Bredden af Bækken. For mat til at holde sig fast styrkede han med Hovedet foran ned i Vandet og vilde her have fundet en vaad Grav, dersom Bækken havde været fuld. Men nu var der ingen Fare for at drukne paa det Sted, hvor han faldt ned; thi den tørre Jord havde for Størstedelen indsuget al Gaarsdagens Regn. Han traf Fødderne efter sig og laa paa Siden paa den stenede Bund, medens han lædskede sig med det friske Vand, hvorefter han havde haft saa stor Længsel. Forunderlig følte han sig styrket ved Rydelsen af Vandet. Han fattede nu Mod til at overvinde sin Uffelshed og Gysen og at tænke paa at rense og pleie sine Fødder. Enhver Berørelse foraarstagede ham vel følelige Smerter; dog syntes allerede den blotte Reddypning i Vandet at bringe ham nogen Lindring, og ved Hjælp af nogle Blade af en nærstaaende Bregne lykkedes det ham nu at foretage en foreløbig Renselse af det Yderste af Fodsaalerne. En anden Væxt, som Philip før oftere havde betragtet, med glatte, skjoldagtig paa lange Stille staaende Blade og en kræm-

merhusformig sammenrullet, gul Blomsterstede, hvori de egentlige Blomstdele, som oventil ende i en Kolbe, befindes sig, stod ligeledes i Nærheden. Han tog nogle af disse Blade, lagde dem paa de lidende Steder af sine Fødder og befæstede dem dertil saa godt, han kunde, med nogle tørre Græsstraa. En instinktmæssig Følelse eller rettere Guds vise og kjærlige Styrelse lod ham just benytte denne i hele Vestindien hyppigt forekommende Vandplante, der ikke var nogen anden end den saakaldte karaibiske Raal eller spiselige Arum, hvis rundagtige Rodknoller, naar de blive stegte eller kogte, spises saavel som Bladene. Disse Blade bruger man foruden til Grøntsager, efterat man har knust dem, just som udvortes Lægemiddel mod alle Slags Saar og Svulster.

Enten nu denne sidste Egenklab med Kette eller, som mange Læger mene, med Uret af Folket i disse Lande tillægges den vestindiske Arums Blade, saa er det dog vist, at Brugten af samme havde en særdeles velgjørende Virkning paa vor Syge. Tillige følte han sig af den friske Drif af Bækken styrket i den Grad, at han allerede med mindre Møie og i kortere Tid kunde krybe tilbage til sin Løvhytte. En Følelse af Svagbed, som kom fra Hovedet og Maven, holdt ham den øvrige Del af Dagen fængslet til hans usle Sygeleie. Han havde lagt sig paa Siden for at styrke sine af Sygdommen svækkede Dine ved Synet af det unge Grønt, som spirede frem af Bæggene i hans Løvhytte. Da faldt hans Blik paa den i en

Krog staaende Stendaase med det tætte Laag. Uvillkaarlig udstrakte han Haanden efter den, aabnede den paa Grund af sine Fingres Kraftløshed med stor Møie og lugtede med Velbehag paa de deri liggende Vanillebælge saavel som paa de smaa graa Rugler, som han havde fundet i Daasen ved dens Opdagelse. Der paakom ham nu en umodstaaelig Lyst til at smage paa begge Dele, og Gud gav sin Velsignelse til dette noget besynderlige Forsøg, hvilket han forøvrigt anstillede med megen Forsigtighed, idet han af Vanillebælgene kun tog et lidet Stykke, saa stort som en Ert, og af de smaa Rugler, som formodentlig vare Ambrapiller, ligeledes kun en ad Gangen. En velgjørende Varme udbredte sig efter Rydelsen af dette Middel fra hans lille Apothek fra Maven igjennem alle hans Lemmer. Førend han vidste af det, var han falden i en blid, styrkende Søvn, der virkede bedre paa ham end alle Lægemidler, og som uden Afbrydelse vedvarede til den næste Morgen.

Han kunde allerede idag meget lettere end igaar slæbe sig hen til Bækken for at lædse sig og rense sine Saar med dens Vand, som dog flød mindre rigeligt end den foregaaende Dag. Han fik nu det Indfald at knuse nogle Arumblade, hvilke igaar havde gjort ham saa godt, imellem to Stene og lægge dem paa Saarene. Endnu havde han nogle, i Sandhed godt benyttede Levninger af de Seilgarnstykker, som han før havde brugt til sine Sandaler; disse havde han taget med sig, og de vare tilstræk-

felige til at holde Bladplasteret fast paa hans Fødder. Derpaa spidte han sit Drifkekar af Pottetrøets Frugt med Vand og krøb tilbage til sin Hytte for atter at gjøre et Forsøg med sine Lægemidler, der igaar havde bekommet ham saa vel. Deres Virkning var ogsaa idag den samme; med visse Mellemrum, maatte af flere Timer, tog han hver Gang en af Pillerne og dertil et lidet Stykke af Vanillebølgene.

Han kunde siden ikke saa nøie erindre, om det var den 4de eller 5te Dag efter sin Opvaagnen til Selobevidsthed, at han for første Gang paany forsøgte at spise nogle Stykker af den lille Rest af tørrede eller stegte Kaffabarødder, som Søroverne mod sin Villie havde efterladt sig paa Den. Hans Mave var allerede igjen bleven saa stærk, at den i Mangel af en mere velsmagende Spise atter modtog og fordøjede denne megede Næring, der var uden Smag, og denne Tiltagen i Kraft kom ogsaa de andre Lemmer tilgode. Philip kunde nu forlade Leiet og sidde snart hist, snart her ude i det Frie; endog hans Kryben paa alle Fire gif atter lettere for sig. Ikke mindre godt end den indvortes Brug af de simple Læge- og Næringsmidler virkede ogsaa udvortes de sønderknuste Arumblade. Markene vare efter saa Dages Forløb forbundne fra Saarene paa Fodsaalerne, og disse vare blevene rene og syntes at gaa deres Helbredelse imøde. Ikke desto mindre var Svagheden og Smerten i de saa haardt hjemsogte Lemmer endnu saa stor, at det forekom ham, som om han al-

deles ingen Ben havde nedenfor Knæerne, og som om denne Del af hans Legeme maatte for stedse var død bort og tabt for ham.

Det maa synes paafaldende, at vor beklagelsesværdige Dboer først nu, da al Livsfare var forbi, uden Dødhjør bestjæftigede sig med Tanken paa sit nære Endeligt. Døden havde, som vi allerede før have bemærket, for ham ingen Skræmmere. Han vidste, paa hvem han troede. Han vidste, at denne Tro for Tid og Evighed hvilede paa en sikker, god Grundvold. Han sølte en hjerrelig Længsel efter at være der, hvor ingen Smertens Taare mere fældes, hvor hverken Kulde eller Hede, Hunger eller Nøgenhed eller noget andet Slags Nød forstyrre de Sjæles salige Fred, som i Troen paa sin Herre rage Afsted med denne synlige Verden. Kun Tanken paa hans gode Forældre, hvis Alderdoms Trost og Glæde han skulde være, formørkede denne stille, rolige Hengivenhed, og da han igjen havde Taarer at græde med, flød disse ofte ned over hans Kinder, naar han tænkte paa Salem. "Gid dog mine kjære, gode Forældre", sagde han ved sig selv, "kunde saa at vide, at jeg ikke maatte dø iblandt Søroverne eller som en af disse (thi om mit Fangenskab ere de sikkert blevene underrettede), men at jeg er bleven min Herres Bud tro indtil Døden, og at jeg, som jeg haaber til Gud, har bevaret Troen indtil Enden!"

Bed Siden af alle disse Tanker om den nær forestaaende Død gjorde dog ogsaa Kjærligheden til Livet og Omsorgen for dets Opholdelse

sin naturlige Ret gjældende hos vor Philip. Da Bækken nu, efterat den egentlige, stormfulde Regntid allerede var begyndt, atter flød bredfuld i sit Leie, og Jorden atter i overflødigt Maal draf det nærende Vand, gaves der ogsaa paany Frugter af forskjelligt Slags, navnlig Grenadillaæbler paa Grenene i hans Hytte og enkelte Fokoblosser. Men omendstjont den tilbagevendende Regn bragte ham denne Velgjerning, havde den dog ogsaa i Følge med sig en Mængde Lidelser, som et Menneſte, der har godt Tag over Hovedet, en god Kaffelovn, varm Seng og gode Klæder, ikke behøver at bryde sig synderlig om, men som for den stakkels pjaltede Philip, der ikke havde noget tilstrækkelig beskyttende Tag, ingen varmende Jld, vare desto tungere at bære. Om Natten blev han ofte vækket af Kulden paa sit fugtige Leie, omendstjont Solens Straaler i de Timer, den stinnede, vare brændende hede. Saa gjerne han end i sine friske Dage havde ladet sig nøie med Trærnes, Bustenes og Jordens Frugter, følte han dog nu en inſtinktmeſſig stærk Længsel efter at nyde en varm Drik og nogle Mundfuld af Kjødspiser, hvilke han i næsten ni Maaneder ganſte havde maattet undvære. Forgjæves tænkte han paa Midler til at beskytte sig mod Fugtigheden og mod Nætternes Kjølighed i den stedse stærkere indtrædende Regntid eller at forſtaffe sig en Næring, der kunde styrke hans svælfede Legeme. Han selv vidſte intet Raad; men en Arden, der havde tællt ham iblandt Sine fra Mo-

ders Liv af, vidſte at finde Udvei, og da Hans Time var kommen, udførte Han det ogsaa herligt.

35. En frelsende Engels Nabenharelſe.

Det lille Uddrag af Almanaken for Aaret 1723 som Philip havde ſkrevet paa den indvendige Side af Bindet i sin lille Psalmebog, havde indtil hans haardt Sygdom været et Slags Trøſt for ham i Enſomheden. Han havde hidindtil ikke alene nøiagtig holdt Regning med Maanederne, men ogsaa fremfor Alt med Dagene i Ugen og det kristelige Kirkeaaars fornemste Høitider, saa at han ogsaa i sin Enſomhed var iſtand til at tage inderlig Del i Høitideligholdelsen af Søndagen saavelſom af de andre herlige Feſtdage for Herrens Menigheder, af hvilke han jo ogsaa var et Lem. Men efterat Nervesfeberen havde kaſtet ham bevidſløs hen paa hans langvarige Svageleie, var Adſtillelsen imellem Ugedagene og endnu mere imellem Maanedsdagene bleven ham ganſte umulig; han vidſte nu ikke mere, naar det var Søndag.

Efter hans ſandſynlige Beregning, som var grundet paa løſelig anſtillede Jagtagelſer af de Tider, Julmaanen ſtinnede, kunde det omtrent være midt i November, da han en Dag nedbøiet af dyb Tungſindighed ſad paa en ſtor Sten nær ved Stranden. Nogle af de ovenfor beſkrevne, modbydelige, sorte Gribbe, som efter Tabet af hans Pudel og endnu mere under hans ſtore Svaghed uden Sky pleiede at indfinde sig hos ham, ſad næſten tæt ved hans

Fødder. "Disse Fugle", sagde den stakkels, belyrrede Ungling til sig selv, "vente allerede nu paa min Dødstime for at mætte sig af mit udtærede Legeme, naar jeg har draget mit sidste Suk. Nu vel, Jorden og Alt, hvad derpaa findes, er jo Herrens, Støvet maa blive til Støv igjen, hvor og naar det skal saa være; men Sjælen gaar derhen, hvor den har sit rette Hjem i Fredens evige Boliger."

En Lyd som af Aareflag vækkede ham af hans tungfindige Drømmerier. Han opløstede sit Ansigt, saa ud over Havet og blev nu var, at en liden Kano, hvori der kun sad en eneste Mand, nærmede sig Rypsten. Philip var i dette Dieblif saa ufølsom og ligegyldig for Alt, hvad der kunde møde ham, at han blev rolig siddende paa sin Plads. "En Ven", tænkte han, "kan jeg ikke vente, og af en Fiende har jeg jo selv i det værste Tilfælde ikke noget Andet at befrygte, end hvad der idag eller imorgen forestaar mig, nemlig Døden. Desuden formaar jeg i min nuværende Tilstand hverken at gjøre nogen Fiende Modstand eller at fly for ham."

Manden, som sad i Baaden, bemærkede nu ogsaa Øboeren. Han holdt stille og syntes tvivlsraadig, om han skulde ro iland eller ikke. Med høi Røst hilsende han Philip først paa Spansk og derefter paa Engelsk og bad ham komme længere ned paa Stranden, for at han kunde spørge ham om Noget. Den stakkels Syge raabte saa høit, han paa Grund af sin Svaghed kunde, til den Fremmede, at han ganske rolig kunde stige iland; der var

intet andet Menneske paa hele Den end han alene, og han befandt sig i en saadan Tilstand, at han hvert Dieblif maatte vente sit Gadeligt.

Den Fremmede steg iland, bandt sit lille Fartøi fast og gik derpaa nærmere hen til vor unge Ven. Da han saa denne i hans eventyrlige, af Pjalter, Fjer, Barf og Blade sammensatte Klædning, traadte han af Skræk et Skridt tilbage som for en Vanvittig. Men snart fattede han sig igjen. I Unglingens hulviede, blege, udtærede Ansigt, i hans af Feberfulde og Svaghed rystende Lemmer laa intet Udtryk af Vanvid; men hele Mennesket fra Hovedet indtil Fodsaalen var et saa fuldkomment Billede paa Jammer og Glendighed, at det blotte Syn maatte vække Medlidenshed i ethvert Menneskebryst. Den Fremmede rakte ham Haanden og hilsende ham med Fredens Hilsen. Philip var dybt rørt; hans Lemmer skjæbede stærkere, han græd Glædestaarer. Kun med halvfvalt Stemme kunde han fremstamme nogle Ord. Den Fremmede forekom ham som en Engel, der af Guds almægtige Haand var sendt til denne øde Ø til hans Redning og Hjælp.

Og Manden syntes i Sandhed ogsaa i sin ydre Abenbarelse mere at ligne et Sendebud fra en anden Verden end et almindeligt Menneske. Dog maa vi tilskrive det vor Philips dengang vistnok sygelig ophidsede Phantasi, naar han i de første Diebliffe betragtede den uventede Gæst med en saa ærefrygtsfuld Udseelse, at han neppe vovede at tale med ham, og at han ogsaa i de senere Aar,

naar han fortalte om denne sin frelsende Engel, (saaledes kaldte han ham bestandig), kom i en ren Begeistring af ærefrygtfuld, taknemmelig Kjærlighed, der var en Gjenlyd af hans daværende Stemning. Den Fremmede var en Mand af høi Skikkelse og, som hans graa Hoved og hvide Skjæg vidnede om, allerede temmelig langt ud i Aarene. I hans Blif saavel som i hans Miner udtalte sig et Alvor, der efter Philips Beskrivelse havde et guddommeligt Præg; thi det var blandet med Mildhed og nedladende Godhed og frit for al Strengthed og Stolthed. Denne Mands Ansigt og hele Væsen var paatrykt Seglet af en Hellighed, som den Kristne faar i Trængslernes Renselsestid og i Hjertets stadige Umgang med Gud. Om end hans Læber ikke bevægede sig, forkyndte dog hans Dine og Miner, at under denne høie, majestætiske Pande thronede den Tanke paa Gud og Evigheden, som uden Dødt bliver til en stille indvortes Bøn. Den Fremmede brugte overhovedet kun saare faa Ord, men gav desto flere Beviser paa Broderkjærlighed. En af hans første Gjæringer var at antænde en Ild, jætte et Kar med Vand og et andet med Kjød derover og tilføje for den Syge først nogle Kopper The og derpaa en Spise, som vederkvægede hans trængende Legeme, ligesom Duggen og Regnen ovenfra den tørre, tørstende Jord. Han gik derpaa ned til Baaden, hentede der en Skjorte og nogle Klædningsstykker og vinkede til Ungtingen, at han skulde lægge sine usle Pjalter fra sig og

indhulle sig i dette bedre Klædebon. Da dette var fæet, undersøgte han med en Læges Sagkundskab og Ovelse, thi af denne Stand syntes den mærkværdige Olding at være, den Syges beskæftigede Fødder, lagde, efterat han havde vasket Saarene med en velsgjørende, smertestillende Bædste, som han havde i en Flaske, balsamisk duftende Plastre paa dem og forbandt dem derpaa med Strimler af rent Lærred. Philip sølte sig ligesom født paany. Alle Døds tanker og Sorger, al Følelse af indvortes og udvortes Smerte vare forsvundne; "hans Mund var suid af Latter, hans Hjerte fuldt af Jubel."

En blid, stille Mand besjælede denne Fremmede. I enhver Gave, som hans kjærlige Haand rakte frem, laa en velsignende Kraft. Saa ofte Philip betragtede denne Mands Færd og den Maade, hvorpaa han beviste sine Velgjæringer, faldt det Sprog ham ind: "Vort Borgerkab er i Himmelen."

Ungtingen begyndte nu, gjenneutrængt af ny, glad Livslyst, at aabne sit Hjerte for sin Velgjører. Med megen Vidtløftighed fortalte han ham sin Ungdomshistorie saavel som sine Hændelser under Fangenskabets blandt Søroverne og under sit ni Maaneder lange Ophold her paa Den. Han viste den Fremmede sin lille Bialmebog. "Denne her", sagde han, "og det Livsens Ord, som mine fromme Forældre og Lærere tidlig plantede i mit Hjerte, have været min Trøst og Kraft i al min Glendighed og Ensomhed." Den ædle Olding hørte med en Faders kjærlige Deltagelse

paa Ynglingens Fortælling. "Du har været tro", sagde han; "Guds Haand vil ikke slippe dig. Glæd dig over den smertefulde Ildprøve, du har udholdt. Maniofrøden behøver Tørke og Hede for at blive til sundt Kaskavabrød." Derpaa saa han længe taus ud over Havet, og Ynglingen vovede ikke at afbryde denne alvorlige Tausshed.

Den Fremmede forsømte iøvrigt intet Dieblif, hvori han kunde gjøre Noget for at tjene og pleie den Syge. Han havde et Gevær, hvormed han skjød flere Duer og vilde Høns. Han fangede en Skildpadde og sønderhuggede den med en Øxe, og af disse Dyr's Kjød tilberedte han med Tilsejning af noget Ris Supper og Kjødspiser, hvoraf han vel ikke gav den Syge Meget paa en Gang, men istedet derfor desto oftere en liden Portion til Bederværgelse. Philip mærkede snart, at hans Velgjører ingen anden Klædning førte med sig end den lange Kjortel, han bar, og de Klædningsstykker, som han havde skjænket ham. Alt, hvad der fandtes i Baaden, havde han bragt i Land, og dette bestod foruden i et Fyrtøi og de Baaben og Husholdningsredskaber, som vi allerede have nævnet, blot i et gammelt, uldent Teppe omtrent som dem, man pleier at lægge paa Gulvene, et Kar med saltet Kjød, en liden Portion Ris og en eneste Skibstvebak. Men denne Mand syntes at have megen Øvelse i Dyfyldelsen af det Bud: "Bryd dit Brød med den Hungrige"; thi han gav den syge Øboer sit eneste Brød, overlod denne Risen og de bedste Stykker af de tillavede Spiser og

samlende for sin egen Mund kun nogle Maniofrødder, som han skar i Stykker og stegte ved Ilden til Kaskavabrød. Da Aftenen kom, tog han stiltiende sit Uldteppe og lagde det paa Søgræsleiet i Philips Lovhytte. Denne, som allerede før havde tilbudt den ærværdige Fremmede sit usle Leie for Natten, var af den Mening, at han vilde gjøre Brug af dette Tilbud. Men Eldingen vinkede med Haanden og sagde: "Der er din Seng", gif derpaa ned til sin Baad og lagde sig der til Hvile.

Det Første, Philip gjorde, da han vaagnede næste Morgen, var at se efter Baaden og sin Velgjører. Det havde ikke været nogen Drøm, som han i sin første søvndrukne Tilstand havde frygtet for; men hvad der havde tildraget sig igaar, var fuldkommen Virkelighed og Sandhed. Baaden laa endnu paa sit Sted; den høie Fremmede vandrede i Morgensblens Skin ved Strandbredden. Uldteppet, hvori den Syge havde indhyllet sig, det rene Linned, som han efter samfulde ni Maaneders Forsløb for første Gang atter bar paa Kroppen istedetfor sine usle Pjalter, Føtelsen af den Kraft, som de igaar nydte, for hans Tilstand saa passende Spiser atter havde bragt ham, vidnede tilstrækkelig om den lykkelige Vending, hans Skjæbne saa uventet paa en eneste Dag havde taget. Da den Fremmede mærkede, at Philip var vaagen, kom han hen til Hytten, satte sig ved Siden af ham, tog Ynglingens lille Bog, læste den 103die Psalme og fremsagde derpaa, idet han sank paa Knæ, en hjertelig Bøn, hvis

Ord gif vor Dboer saaledes til Hjertet, som endnu aldrig nogen Bøn, han hidtil havde hørt af et Menneſſes Mund, havde gjort. Naar denne Mand bad, var han veltalende; da var hans ellers tause Tunge ligesom bevæget af en kraftig Stormvind, der op-pustede Gnisten i Tilhørersens Bryſt til en ren Andagtslue.

Den trofaste Belgjører havde, medens Philip endnu sov, allerede sørget for hans Pleie. Vandet kogte over Ilden, Theen var snart færdig. Stibstvebakken, hvoraf den Syge igaar kun havde nydt nogle faa Bid, blev blødet i Theen og gav en fortræffelig Frokost. Det var overhovedet, som om den mærk-værdige Fremmede hele Dageu igjennem ikke tænkte paa noget Andet end paa den beklagelsesværdige Ynglings Forpleining. Hans egen kjædelige Moder, sagde han siden ofte, kunde ikke have sørget omhyggeligere for ham, om hun blot i den Hensigt at tjene ham som Sygevogterisse var kommen til Roatan, end denne ubekjendte Fremmede. Thi strax efterat han med Velbehag havde seet sin Patient nyde Frokosten, gif han med Geværet i Haanden ind i Skoven og skjød Duer, som paa denne Mars-tid i Mængde fra Fastlandet besøge Derne, og hvis Kjød saavel som den derpaa kogte Suppe er af en særdeles behagelig Smag og meget tjenlig for Syge. Efter at have besørgt Kjøkkenet, tog han sin Dre og huggede af Grene og unge Stammer Bygningsmaterialier til en Hytte. "Vil De ogsaa besøtte Dem her paa Roatan, min Serre?" spurgte Philip. "Al, hvor

gjerne vil jeg ikke, saasnart jeg atter bliver frisk, tjene Dem som Deres tro Haandlanger!" — "Først din Hytte", svarede den Fremmede, "derefter min"; og uden Videre at agte paa de Indvendinger, Philip ikke af simpel Høflighed, men af ærefrygtsfuld Kjærlighed gjorde, nedrammede han en dobbelt Rad af Bøle ved Bøggene af Philips usle Hytte, udfyldte Mellemrummet med en tæt Fletning af Grene og Mos, lagde et Lag af samme Slags ovenover, lod Hytten være aaben i Øst mod Havet, men anbragte som Forhæng for Døren den gamle Rappe af Palmblade, som Philip havde forfærdiget sig, og sagde smilende: "Den stærkere tiltagende Regntid vil snart lære os at forfærdige bedre Døre."

Under dette Arbeide havde den ædle Fremmede ogsaa besørgt Koffens og Bærtens Forretninger; allerede om Morgenen havde han været Saarlæge. Philips Fødder vare i en saa paafaldende Bedring, at han uden Smerte atter kunde træde paa dem. Det var rørende at se, hvorledes den godgjørende Mand endog traf sine egne Stoaf, uagtet han ikke havde mere end dette ene Par, og maalte dem efter Ynglingens Fødder i den Hensigt at give ham dem. Men rystende paa Hovedet tog han dem tilbage; thi han mærkede godt, at de ikke passede til Philips bredere, skjont kortere Fødder.

Da de Begge om Eftermiddagen sad ved Siden af hinanden ved Hytten, blev den Fremmede var den i Nærheden af Indgangen liggende Stendaase. Med særdeles Interesse tog han den i Haanden,

som om han saa Noget, der fra gammel Tid var ham velbekjendt, luffede den op og betragtede med Opmærksomhed de saa endnu deri liggende Ambrakugler. "De have sikkert bekommet dig vel", sagde han og saa tillige spørgende paa Philip, som forstod dette Blik og fortalte ham udførligt om Palmesøndagsbugten og de gamle Mure, ved hvilke han havde fundet Daafen. Med megen Opmærksomhed hørte den Fremmede paa Fortællingen. "Staa de gamle ostindiske Mangotræer endnu ved en af disse gamle Mure?" spurgte han, og da Philip havde besvaret dette Spørgsmaal med Ja, fluede han atter taus og tilsyneladende uden mere at agte paa, hvad den Anden sagde, ud over det vide Hav.

Dog blev han denne Aften, paa hvilken Begge endnu sad længe sammen i Maanestinet, lidt mere snaksom, og vor unge Ven erfarede nu, at ogsaa han var født i Ny-England og altsaa var hans Landsmand, at han, efter at have foretaget mange Reiser rundt omkring i Verden i to og tyve Aar, havde levet iblandt Spanierne paa Fastlandet, og at han nu kun med Nød og neppe var undflyet Døden paa Baalet, som disse, han sagde ikke af hvilken Grund, havde tiltænkt ham. Dersom Gud vilde, agtede han at ende sine Dage i Fred her paa Roatan. Hans egentlige Fødested, Familienavn og Stand erfarede Philip ikke; han vovede ei heller at spørge derom.

Paa den tredie Dag efter sin Ankomst, da han havde besørget Alt, hvad der hørte til hans unge Vens Forpleining f. r denne Dag,

sagde den Fremmede, at han med sin Baad vilde reise over til en af Rabøerne (Barburet eller Bonacka), hvor Jagten gav større Udbytte og var lettere end paa Roatan; endnu idag kunde han komme tilbage derfra. Saa tydelig end Philips fugtige Dine udtrykte Døstet om, at hans Belgjører ikke maatte forlade ham, vovede han dog ikke at udtale det i Ord. Han spurgte kun, om han ikke maatte ledsage ham. "Dine Føder tillade det endnu ikke", svarede den Fremmede og tog Afsted med et ømt Haandtryk.

36. Ny Lidelse efter kort Glæde.

Himmelen var klar og Havet kun bevæget af en soag Luftrning, da den dyrebare Belgjører og Ven stødte fra Land. Philip kunde ikke holde den Bemodighed, som ved Afstedens paakom ham, borte; han gav sine Smertestaarer frit Løb. Omtrent en Time, efterat den ædle Fremmede var afreist, udbrød et frygteligt Uveir med Storm og Regn. Ved hvert Tordenstrald, hvert stærkt Vindstød for Ynglingen forstrækket op; ikke for sin egen, men for sin dyrebare Gjæsts Skyld var han bange for dette Uveir. "Dog", sagde han trøstende til sig selv, "i denne ene Time kan min Ven let være kommen fra Roatan til en af de smaa Øer; han vil der oppebie det bedre Veir og, om ikke i Aften, saa dog imorgen atter vende tilbage."

Stormen lagde sig allerede før Aften, men den fjære Ven kom ikke tilbage; Natten var stille, den næste Morgen klar. Philip fluede uafladelig ud over Havet; men

ingen Baad vilde vise sig. Saaledes hengif mange Dage i længselsfuld Forventning. Endog om Natten, naar Brændingerne sloge stærkere mod Klipperne ved Stranden, for han glad op fra Leict, fordi han troede at høre Aarslagene. Han lyttede med spændt Opmærksomhed; men kun en Bølge, intet Fartoi havde nærmet sig Landet.

Philip saa aldrig sin fressende Engel, saaledes kaldte han den Fremmede, igjen her paa Jorden. Det falder os meget haardt at tiltræde hans Formodning, at denne herlige Mand under hin Storm, der brød ud strax efter hans Afreise, har fundet sin Grav i Bølgerne. Vi ville langt heller hengive os til det Haab, at Stormen har drevet ham hen til et Sted, hvor der fandtes et Skib, som optog ham og førte ham langt bort fra hans Fienders Land til et Fristed, hvor han endte sine øvrige Dage i Fred. Saameget er imidlertid vist, at det aldrig lykkedes vor Afsigt, saamange og nøiagtige Undersøgelser han end senere anstillede, at saa nogen Underretning om hans videre Skjæbne.

Han sørgede over sin Ven og sit Livs Frelser som over en Død. Kun i tre Dage havde han nydt den Lykke at leve sammen med en Mand, hvis Lige efter hans Mening kun saare sjelden findes paa Jorden. Nu var han atter, ligesom en Vandringsmand, hvis naturlige Sti et Lynghimt har oplyst, sat tilbage til det Mulm og Mørke, der før havde bedækket hans Livs Vej; han var ensom og forladt af

al menneskelig Bistand ligesom tilforn.

Og dog, naar han sammenlignede sin nuværende Stilling med den, hvori han befandt sig før den Fremmedes Ankomst, hvor ulige bedre var den ikke nu paa en saa uventet Maade bleven! Den kjære Belgjører havde efterladt ham Staal, Flint og Svamp og en Flaske med Krudt til at tænde Ild med; endvidere en Kniv, en Tang og flere Kar til at koge Kjød i, et lidet Forraad af The, en Wæste med Plaster og en Flaske med Blyvand, begge Dele tilstrækkelige for nogle Uger, og henved fem Pund saltet Svinekjød. Men fremfor Alt var hans Sundhedstilstand bleven langt bedre; han var ved de saa Dages Pleie og den mere tjenlige Føde, han i denne Tid havde nydt, igjen kommen til Kræfter. Hans Fødder vare næsten ganske frie for Smertes; ved Brug af Blyvand og Plasteret syntes de nu at gaa en fuldkommen Helbredelse imøde.

Vinteren eller rettere Regntiden var nu indtraadt i sin hele Styrke. Hvilken Nytte havde han ikke nu af Ilden, hvorved han kunde tillave Kjødet af Skildpadder, som han ved Hjælp af sin Kniv var istand til at skjære i Stykker, saavel som Eggene af vilde Høns og Vandfugle samt Krebs til sunde Spiser, tilberede Arumblade og unge Palmespirer til Grønsager, stegte Maniokrødder og saaledes forvandle det Giftige til sund Næring! Hvor ofte velstguede han ikke sin gode Engels Minde, naar han i Ly og Sikkerhed for den stærke Regn og rasende Storm sad

i sin Hytte, hvilken, saaledes som den nu var, denne havde bygget og tækket for ham! Og hvor levende følte han ikke endnu, ja lige til sit Livs sidste Time den aandelige Kraft, som det korte Samvær med den ædle Gæst havde skjænket ham!

(Fortsættes.)

En Udflugt til Yellowstones vulkaniske Egte.

(Af Fr. Bisbh.)

(Slutning.)

Naar Geysirne ikke ere i Virksomhed, er det ikke altid let at skjelne dem fra de andre varme Kilder. Derfor var det os heller ikke muligt at skjønne, ikke engang tilnærmelsesvis, hvor mange Springkilder der er i Firehole-Dalen; men jeg er overtydet om, at det ikke er for mange, naar man, som jeg har læst, sætter Tallet for alle Slags Kilder til 1500, og af disse er ikke en eneste lig en anden. Denne Firehole-Dal er i Sandhed et saa mærkeligt Sted, at man ikke kan undres over, at Amerikanerne regne den for deres Verdensdels største Naturmærkværdighed, og at den, efterhaanden som Udgangen til den bliver lettere, gjæstes af et større og større Antal Rejsende.

Det var en urolig Nat, vi tilbragte; thi Dampenes Brummen og Geysirnes Piben forstyrrede os uafsladelig, saa at vi tilsidst hen ad Morgenen reiste os uden at være synderlig styrkede af Sønnen. Vi havde vel nogenlunde vænnet os til Opholdet, og der var heller ingen af os, uden at han jo nok

ønskede at blive en Dag længere ved Springkilderne, men Hensynet til vort Mel og andet Forraad gjorde det nødvendigt at bryde op. Det var jo muligt, at der kunde møde os en eller anden Gjenordighed, og den burde i ethvert Fald ikke finde os uden Proviant. Da vi desuden vilde trænge et Stykke ned langs Firehole-Floden, havde vi paa Afstand Synet af alle Springkilderne og de øvrige Kilder i Dalen. Denne udvider sig lidt efter lidt, og tilsidst forener Firehole sig med Madison-Floden, der løber ud i Missouri.

Vi traf ikke paany virksomme Geysire, men derimod lagde vi Mærke til, at den nedre Dal i Fortiden havde været Stuepladsen for endnu mere storartede Fremtoninger, end de, som nu udmærkede det egentlige Firehole-Bassin. Paa Dalens Sydside er der saaledes to Høie af Fraadsten, som i Toppen have skjæmpestore, men udslukte Kratere. Disse Høie naa 800 Fod. I Syd bemærkede vi dog endnu et Par vulkaniske Kilder, men de vare temmelig smaa. Hele denne Dal

har et lille, uddødt Udseende, som staar i den stærkeste Modsatning til det Røre, vi vare Vidner til i den øvre Del af Firehole-Basfnet. Det var tydeligt, at vi fjærnedes os mere og mere fra de rette vulkaniske Egne, og da vi alligevel vilde tilbage til Yellowstone-Søen for at følge dens Afløb, vendte vi om og drog atter op i Firehole-Basfnet, hvor vi overnattede paa en.

Før sidste Gang sagde vi Farvel til Firehole-Floden og drog over paa dens høire Bred for at naa Yellowstone-Basfnet og følge Flodløbet fra dette imod Nord. Vi vidste, at dette kunde lade sig gjøre, men derimod vare vi uvidende om Enkelthederne. Paa Veien mødte vi to Reisende, som kom fra Minerne i Idaho, og vare trængte ind i disse Egne "prospecting", det vil sige for at søge efter Guldminer. De vare meget glade ved at kunne holde Maaltid med os og endda som Gave at modtage lidt Mel af os. Til Gjengjæld forklarede de os omtrent den Vej, vi skulde følge, og de fortalte os, at vi ved den lille Flod Gardiner vilde komme til, hvad de kaldte "de frosne Cascader". Da det dog omtrent var paa vor Vej, bestemte vi os til at gaae Stedet, som vi dog først kunde naa efter flere Dages Vandring.

Paa Skjeldet mellem Firehole- og Yellowstone-Dalen traf vi paa mærkelige Dvindvulkaner eller Dvindkilder. En af dem var omtrent 30 Fod i Tværmaal i Krateraabningen. Umaadelige Dampmasser væltede ud af Abningen, naar Udbruddet begyndte, og dybt fra For-

den mærkede man Stød, som rystede Omgivelserne i vid Omkreds. Ethvert af disse Stød blev fulgt af en Udslyngning af Dynd. Fra Tid til anden hørte man Knald, som om flere Kanoner vare blevne af fyrede samtidigt. Denne Vulkan kunde ikke være meget gammel; thi ovenover Krateraabningen saa man omspyrrede unge Furutræer, medens høiere oppe paa Bjergsiden andre Træer af samme Størrelse endnu vare ilibe. Over Krateret hæver sig en Terrasse, hvorpaa der voger et høit Furutræ, hvis øverste Grene vare dækkede med Dynd, som var slynget et Par hundrede Fod i Veiret.

Efter forskjellige Vandringer for at slippe over Bjergene, saa vi atter Yellowstone-Søen for os. Vi passerede flere Kilder og dyndede Ufører, før vi naaede ud til Søen, hvis klare Vand vi hilsede med Glæde, fordi det staffede os en rig Fangst af Orreter.

Atter kom vi til hede Kilder. Nogle hundrede Alen fra Søen fandt vi et større Basfin fyldt med Dynd, som havde en glimrende rosenrød Farve. I Nærheden var der et Duffin Væld med en logende tyk Bædste, som var ren hvid eller stærk gul. Dernæst kom flere større Kilder, hvorfra klart, varmt Vand sprang frem. Selve Bækkenet og dets Rand vare prydede med rødt, grønt, gult eller sort Nedslag, som glindsede prægtigt i Sollyset. Høiere oppe fandt vi nogle Kratere med blaaligt Vand, som var gjen-nemtrængt af Kobbervitriol. Endnu længere fremme var der to Søer med varmt, purpurfarvet Vand, som affatte et Nedslag af

samme Farve. Dernæst traf vi to store Kilder med overordentlig smukke, sølvhvide Kalkdrypsten; ved et Slags Gjenstjær oplyste de det Indre af Kilderne i stor Dybde, saa at man kunde se Alting nede paa Bunden. Men disse vidunderlige Fremtoninger ere saagodtsom ikke til at bestrive for Andre; thi ingen Indbildningskraft vil kunne forestille sig, hvad vi saa. Og dog vare Vidunderne endnu ikke udtømte; nye ventede os. Blandt dem maa jeg særlig nævne en Gruppe af varme og klare Bænder, som overgik alle de hidtil seede i Særegenhed. Det var Bækken af meget forskjellig Størrelse og tilsyneladende bundløse, i hvilke der flød, hvad man kunde antage for Dæghuder. Disse Dannelser gif langsomt op og ned, idet de fulgte enhver Bevægelse af Vandet. Vi undersøgte dem næriere, og det viste sig da, at de havde en meget skrøbelig Sammenhæng omtrent ligesom Alger og lignende Planter, der tidt flyde paa stillestaaende Sumpe. Paa Understiden vare "Huderne" stinnende røde, gule, grønne og sorte. Det var let at sønderrive dem, men de kunde ikke gjemmes, uden at man først presede dem sammen til en uformelig Masse. Ved at røde op i Bækkenene fandt vi, at de vare aldeles fulde af det omtalte Gemne, idet det ene Lag var assat ovenpaa det andet, og hvad der forekom os mest mærkeligt var, at de dybere Lag vare omdannede til Flager af rent og meget fint Mabalst. Jeg havde aldrig tænkt mig, at dette smukke Mineral kunde have været i en saadan Form som de omtalte

Huder. — Men det vilde blive altfor vidtløstigt at opregne flere af disse Kilder langs Yellowstone's Bred. Der er Hundreder af dem langs Søen og helt op i Skoven, saa at man maa passe nøie paa for ikke pludselig at styrte i en af dem. Det var derfor ingenslunde nogen behagelig Vandring; thi om ogsaa Jorden syntes fast, knasede den dog idelig under vore Fødder, og Svovldampe, der sværtede Solvet paa vore Uhre og Beslaget paa vore Bøsser, brød frem af dem.

Virkelige Kilder og mægtige Levninger fra fordums store Bæld passeredes ogsaa i Floddalen, hvor igjennem Yellowstone-Søen har sit Udløb. Men vi lode os ikke længer lokke fra vor Bei; vi vare allerede mætte, overmætte kan jeg sige, og der skulde nu meget til for at saa os til at forlade Yellowstone's rolige Strøm. Pludselig hørte vi Lyden af faldende Vand ligesom et fjærnt Havs Bruslen. Vi gif hurtigere til, og snart stode vi ved det øverste af de store Fald. Man vil vanskeligt kunne tænke sig et mere smilende Vandfald end dette. Vandene stumme ligesom Champagne, og dersom der er en Gnist af Livsglæde hos Bestueren, vil den sikkert vækkes ved at se paa Vandenes lystige Leg. De smukke Klipper, som beherske Faldet, det stummende Bækken, hvori Vandet styrter ned, de grønne Høie, som omgiver Faldet, Solen, som fremkalder Straaler af alle Prismets Farver i den fugtige Damp, der staar ud over det Hele, Alt i dette glimrende Billede er stabt til at oplive Tanken, efter at man i saa mange Dage har dvælet mel-

lem Klippebjergenes skumle Trakter og været omgivet af de vulkanste Egnes kvælende Svovldunster. Et lidet Stykke længere nede er der endnu et Fald. Den store Vandmasse opløser sig i et Skumdække, som styrter ned i en umaadelig Kjedel. Fra Afgrunden hæver sig en ensformig dump Lyd, som er meget ulig det øvre Falds vilde Larm. Begge disse Fald høre til de mest imponerende i Amerika, men de staa i en skjærende Modfætning til hinanden. Ved det øvre af dem er det Solen, som laaner sit Lys og sin Glæde til at frembringe et livligt Billede; ved det nedre har Mørket Overhaand.

Imidlertid overgaaes begge disse Vandfald af Mærkelighederne ved den store Cannon (udtales kanjon) nedenfor dem. Dette oprindelig spansk Ord betyder en Flodsnævring med meget tætstaaende, høje og lodrette Vægge, mellem hvilke Floden løber, og en saadan Cannon er undertiden saa snæver, at den ikke engang lader en smal Flodsbred tilbage. Floden danner her en stor Mængde Strømhvirvler, og efterhaanden, som man kommer frem, blive Klippevæggene høiere. Helt og her kan man se Dampen hæve sig fra Klipperne nogle Fod ovenfor Vandet. Gipsvæggene have af og til Indleiringer af Kalk, der ere hvide og blændende ligesom nyfalden Sne. Desuden indeholde Klipperne en Mængde Svovl af stærk gul Farve med røde, grønne og sorte Baand, som ere frembragte ved Udskivningen af varme mineralste Vand fra Tusinder af Sprækker. Rigdommen af disse

Farver, som pryde Klippevæggene, er i Sandhed overordentlig og har sikkerlig ikke noget Sideslykke andetsteds. Det er ogsaa træffende, at man kalder Floden Yellowstone (af yellow, gul, og stone, Sten). Naar vi saa op mod Himlen, der kom frem i Abningen af denne store Snævring, som har to Etager med tilsammen en Høide af 2500 Fod, kunde vi videlig skjælnes Strjerterne, naaget det var midt om Eftermiddagen; saa stærkt svæffedes Solens Lys ved at trænge ned i denne Snævring. Den overgaaes mulig af andre i Størrelse, men der gives vistnok ingen, som forener dens Størrelse med saa forunderlige geologiske Fremtoninger.

Vi fulgte videre Yellowstones bugtede Løb, passerede endnu en Cannon og naaede saa dens lille Biflod Gardiner, ved hvilken der er vulkanste Dannelser, som vi ikke burde undlade at tage i Oiesyn. Efter at vi havde tilbagelagt et kort Stykke, viste der sig pludselig foran os et hvidt Bjerg, som fuldstændig ligner et umaadeligt froset Vandfald. Det var de Kluder, som senere have faaet Navn af Mamutfilderne. Bjerget er 200 Fod høit og bestaar af Kalkdannelser. Det er sammensat af en Mængde Terrasser, som udgjøre ligesom Trinnene af en mægtig Trappe. Hvert Trin har halvrunde Kummer, der ere fra nogle saa Tommer til 6—8 Fod høie. Kummernes Kanter ere ligesom prydede med det herligste Knivlingsværk. Hertil kommer endnu at der til den gennemgaaende snehvide Grundfarve slutter sig alle

Farvetoner af rødt, grønt og gult, der skinne ligesom de stærkeste Anilinfarver. Da Vandet løber ned fra de Kilder, der findes oppe paa Bjerget og falder fra den ene Krumme i den anden, affjøles det efterhaanden, som det kommer længere ned. Disse Krummer passe udmærket til Badning, og den Badende kan vælge der Barmegrad, som tiltaler ham mest. Vi undlode selvfølgelig ikke at bade os deri, og det gaar naturligvis alle andre Besøgende paa samme Maade. Det har da heller ikke været længe, før den amerikanske Spekulationsaand vilde kaste sig over dette Sted og søge at gjøre Penge ud af det; men der er dog heldigvis bleven sat en Stopper for Spekulationen.

Paa Toppen af Bjerget findes en Terrasse, som i en Udstrækning af henimod 600 Fod er mere eller mindre forsynet med disse Bække-ner; hvor Vandet flyder langsomt bort, danner det nemlig Tusinder af meget smaa Krummer, den ene over den anden og med den lunefulde Uregelrøthed, som er et Særkjende for Naturen i Modsætning til, hvad vi frembringe ved vor Kunst. Man kan ved Fotografisens Hjælp gjengive disse mærkelige Kildedannelsers Udseende, men det er vanskeligt at give en Forestilling om deres uendelige Farverigdom. Alt dette frembyder stor Lighed med "Terrasserne" paa Ny Zee land.

Efter at have taget alt dette i Oiesyn, vandrede vi atter ned til Yellowstone-Floden og kom forbi den sidste Cannon. Emigrant Peak hævede sit sneklædte Hoved op over

Dalen, men samtidigt udvidede denne sig, og det varede da heller ikke længe, før vi naaede mere civiliserede Egne med frugtbare Marker; endelig dreiede vi af til det noget over 20 engelske Mile borte liggende Fort Ellis, og herfra vendte vi tilbage til Pacificbanen ved Hjælp af Diligencerne (c: the Stagecoaches), som dengang endnu førte Posten tværs igjennem Landet. Uforglemmelige ere de Dage, som jeg oplevede i Yellowstone-Distriktet, og jeg er sikker paa, at den Tid vil komme, da Tusinder, ikke alene af Nordamerikanere, men ogsaa af Eurovære drage did; thi intetsteds paa Jorden findes Mage dertil.

Efter at jeg har skildret min Udflugt til Yellowstone, kan jeg dog ikke lægge Pennen fra mig uden at tilføie en Oplysning om det Forhold, hvori den hele mærkelige Egn senere er bleven stillet til de nordamerikanske Fristater. Det afgiver nemlig et ypperligt Bidnesbyrd om det Storladne i de Forenede Staters Foretagender, naar det gjælder om nationale Formaal. Ved at leve mellem Nordamerikanerne føler man idelig, at de udgjøre et Folk uden Tradition og Minde om Fortiden. Denne nationale Brist er maaske det vigtigste Særpræg for Landet og dets Indretninger, naar man sammenligner dem med Europa, og man tør mulig for en Del deri søge Grunden til den Higer, som man viser efter i Nutiden at fremfalde Foretagender, der kunne hæve Nordamerika paa andre Landes Regning. Der drives tilvisse en

Del Humbug hermed; men i adskillige Forhold kommer der ogsaa Noget frem, som man nødvendig maa agte.

Saasnart Yellowstone-Eggen, dels ved de af Regjeringen foranstaltede Undersøgelser og dels ved det stigende Tal paa Turister, blev mere kjendt, tiltog Besøget i stort Omfang. Men de Besøgende viste gjennemgaende en saadan Mangel paa Respekt for mange af de skjønne Rildedannelser og andre mærkelige Fremtoninger, som de kunde forgrube sig paa, (eller Spekulationen søgte at bemægtige sig de varme Kilder o. s. v.), at der fra Statens Side maatte gjøres Noget for at værne om disse Egnes saa vidt mulig uforstyrrede Ro, saa at de ogsaa i Fremtiden kunde være til virkelig Fornøielse for dannede Mennesker.

I den Hensigt forelagdes der den 18de December 1871 Senatet et Forslag om at frede hele Eggen og at stille den under de Forenede Staters Beskyttelse, og den 27de Februar 1872 afgaves der i Repræsentanternes Kammer derom en Beretning, som i det Væsentlige har følgende Indhold:

"Det Forslag, som er forelagt Kongressen, gaar ud paa at unddrage Private enhver Eiendomsret til og lægge under Generalregjeringens Beskyttelse en Del af Amerikas Omraade, der er 55 Mile bredt og 65 Mile langt "(d. v. s. omtrent 170 geogr. Kvadrat-Mile eller lige saa meget som Sjælland og Fyen tilsammen)" og som ligger hen imod Yellowstones og Missouris Kilder. Denne Egn skal i Fremtiden være en stor

National-Park, hvis fuldstændige Brug skal være forbeholdt det amerikanske Folk."

"Det Kladerum, som ligger indenfor de opgivne Grændser, er ikke modtageligt for nogen indbringende Kultur, og Vintrene ere altfor strenge til, at man der kan drive Kvægavl. Saasnart en Bjergegnss Høide her overstiger 6000 Fod over Havsladen, er det tvivlsomt, om Folk bosætte sig i den, medmindre den indeholder værdifulde Miner. Her er netop Høiden over 6000 Fod, og Søen Yellowstone ligger over 7000 Fod høit. De Bjergrække, som omgive Dalen, ere 10—12,000 Fod høie og dækkede af Sne hele Aaret om. Alle Bjergene ere desuden af vulkanst Dyrindelse, og det er ikke rimeligt, at man nogenstunde i dem vil opdage Mineralier af stor Værdi. I Juni, Juli og August er Veirlaget rent og styrkende, Storme og Regnskyl ere sjeldne, men Thermometret falder tidt 3—4 Gr. under Frysepunktet. Der er ikke en Maaned af Aaret, som ikke har Sne."

"I en forholdsvis ny geologisk Tid har hele Eggen været Slutpladsen for de mest overvældende vulkanst Fremtoninger, som have vist sig i vort Land. De varme Kilder og de Springkilder, som man finder der, repræsentere disse Fremtoningers Slutningstid; det er de Veie og Abninger, hvorigjennem den mærkelige underjordiske Virksomhed har fundet den sidste Udvei. Alle disse varme Kilder have Prøvelser, som ere skjønnere end Alt, hvad Menneskets Kunst nogenstunde har kunnet

frembringe, og Naturens duelige Hænder har behøvet Tufinder af Aar for at udføre dem. Visse Personer afventer kun Foraaret for at kunne sætte sig i Besiddelse af disse forbausende Mærkværdigheder, for at kunne lave Handelsvarer af de prægtige Stalaktiter (i: hængende Drypstene) og for at omgive disse sjældne Vidundere med Indhegninger, saa at der kan kræves Afgift af de Besøgende, ligesom det nu sker ved Niagara, hvis Skue burde være ligesaa frit, som Brugen af Luften og Vandet er det."

"Inden saa Aar vil denne Egn være et Mødested for Besøgende af alle Samfundsklasser, der komme strømrende til fra alle Verdens egne. Islands Geystre, som have interesseret alle Nationers Lærde og Reisende, blive smaa ved Siden af de Springkilder, der her ere i Virksomhed. Ingen anden Egn vil for syge Mennesker overgaa denne" (?)

"Dersom det Forslag, som nu er forelagt, ikke bliver til Lov i denne Session, ville de Vandaler, der forberede sig paa at drage ind i denne Vidundereg, i en eneste Sæson borttage mange værdifulde Mærkværdigheder, som ikke kunne erstattes, og som det har kostet Naturens uforlignelige Tufinder af Aar at frembringe."

"Lovforslaget vil ikke medføre nogen Forringelse i Statsindtægterne, og det vil blive modtaget af hele Verden som en Forholdsregel, der stemmer overens med vor Fremstridsaaend, og som en Uresjag for Kongressen og Nationen."

Allerede den 1ste Marts 1872 godkjendtes Betænkningen, og Kongressen erklærede derpaa ved Lov, at Yellowstone Egnen for Fremtiden er de nordamerikanske Fristaters "National-Parl."

(Extra-Hefte til "Geografisk Tidsskrift", Kjøbenhavn 1878.)

Morgenbinden.

(Af A. A. Graffström.)

Fra Havet steg Binden til Masternes Top
Dg sagde til Taagen: "Giv Rum, jeg vil op!"

Han løb rundt om Skibet og raabte: "Paa Reis'!
Nu Ratten er svunden, nu Seilene hejs!"

Dg siden mod Landet han gjorde et Slag
Dg vækkede Bonden: "Staa op, det er Dag!"

Han sagde til Agren, de Fattiges Haab:
Nu neie dig, Guldar, for Sollysets Daab!"

Han æggede Hanen i Gaard og i By:
"Herold, hæv din Sang mod den lysnende Sky!"

Han sagde til Blomsten: "Fra blaanende Luft
Drif Morgenens Dug og giv Himlen din Duft!"

Med Næb under Bingen sad Fuglen og sov;
"Syng, Sanger", han sagde, "nu Skaberens Lov!"

Han sagde til Kloffen i Taarnet: "Hvor stjon
Er Dagen, som rinder! Ring sammen til Bøn!"

(—n.).

Gunnar paa Vidarende.

En Saga fra Hedningtiden paa Island.

Gunnar hedte en Mand, som gavmild og sagtmodig, trofast mod boede paa Gaarden Vidarende paa Venner, men vanstelig i deres det sydlige Island. Han var høi Balg. Han havde en Broder, som af Bægt, stærk og en stor Idræts- hed Kolfkjæg, en stor og stærk mand. Han hug ligegodt med Mand og vaalidelig i Alt. Gunnars bedste Ven var Njaal paa begge Hænder og svingede sit Bergthorshval, en særdeles flog Sværd saa hurtigt, at det saa ud, Mand og saa kyndig i Loven, at som der var tre paa en Gang i der ei fandtes hans Lige. Njaals Lufien. Han var en udmærket Gustru hed Bergthora, en mandig Bueskytter og traf Alt, hvad han og brav Kvinde, men noget haard sigtede paa. Han sprang i fulde i Sind.

Hærklæder høiere end sin egen Paa Gaarden Høstuldstad i det Hvide og lige langt baglængs som vestlige Island boede Høstuld Da fremover; han svømmede som en lekolsen; han havde en Datter Sæl, og der var ingen Leg, hvori Halgerde. Hun var meget fager, Nogen kunde tænke paa at kappes høi af Bægt og havde saa stort med ham. Han var smuk af Ud- Haar, at hun kunde hysle sit hele seende, med lyst Ansigt og blaa Legeme deri; men hun havde ogsaa Dine, røde Rinder og fagert, rig Ord for at være haard af Sind, Haar. Han var særdeles dannet,

rundhaandet og pragtfuld. Hun havde allerede to Gange været gift; sin første Mand fik hun taget af dage, og den Andens Drab tog hun sig heller ikke nær. Gunnar traf hende paa Althinget. Hun havde en rød Kjortel og over den en Skarlagens Kappe besat med Bræmmer; Haaret naaede hende ned paa Brystet. Gunnar var iført en Skarlagens Kappe, som han havde faaet af Kong Harald Blaa-tand i Danmark; paa Armen havde han en stor Guldring, som Haakon Jarl i Norge havde givet ham. De taltes længe sammen; tilsidst spurgte han hende, om hun var ugift. Hun svarede ja, men lagde til, at der ikke var Mange, som vilde vove at beile til hende. "Holder du da Tungen for god nok?" spurgte han. "Jo, nok det; men jeg er vanstelig i Mandevalg." Gunnar beilede til hende; hendes Frænder fraraadede ham at gifte sig med hende; men tilsidst blev hun fæstet til Gunnar, og Brylluppet skulde staa paa Lidarende, hvor det ogsaa kort efter holdtes.

Gunnar og Njaal pleiede hver sin Vinter at gjøre Gjæstebud for hinanden. Nu skulde Gunnar tage til Njaal, og han og Halgerde drog til Bergthorshval. Njaal og Bergthora tog vel imod dem; men da de havde været der en Tid, kom Njaals Søn Helge hjem med sin Hustru Thorhalla. Bergthora førte hende frem til Bænken, hvor Halgerde sad, og sagde: "Du maa give Plads for denne Kone." "Jeg giver ikke Plads", svarede hun, "og vil ikke lade mig flyde hen i Krogen." "Jeg maade raade her", sagde Bergthora, hvorpaa hun lod

Thorhalla sætte sig. Halgerde greb Bergthoras Haand og sagde: "Du og Njaal passe dog godt for hinanden; du har en knortel Negl paa hver Finger, og han har intet Skjæg." "Det er sandt nok", svarede Bergthora; "men vi lade ikke hinanden høre Noget derfor. Din Husbonde Thorvald havde dog Skjæg, og alligevel voldte du hans Bane." Da sagde Halgerde: "Lid det nytter det mig at have den raskeste Mand paa Island, hvis du ikke hævner dette, Gunnar!" Han sprang op og sagde: "Hjem vil jeg fare, og bedst var det, du trættedes med dine egne Folk og ikke i anden Mandes Hus; jeg vil ikke være din Rastefjæv." Halgerde og Bergthora var siden bitre Fiender og lod dræbe hverandres Tjeneste Mænd; men Njaals og Gunnars Venstabs kunde ikke røfkes.

Der blev Uaar paa Island, og det blev trangt om Mad blandt Folk. Gunnar havde en Træl, Melkolf, som han havde kjøbt af Dikfel paa Gaarden Kirkeby. Engang, da Gunnar ikke var hjemme, sagde Halgerde til Trælen: "Jeg har tiltænkt dig en Sendelse til Kirkeby." "Hvad skal jeg der?" spurgte han. "Du skal stjæle Mad der paa to Heste", svarede hun, "og tage Smør og Ost, men sætte Ild paa Staburet; Alle vil da tro, det er kommet af Uforsigtighed." Trælen svarede: "Dnd har jeg været; men aldrig har jeg endnu været Typ." "Nei, hør engang", sagde Halgerde, "du anstiller dig ustyldig, du, som baade har været Typ og Morder. Men jeg skal nok lære dig at fare af-

sted, jeg skal ellers lade dig dræbe." Han blev da ræd og drog afsted om Natten med to Heste og kom til Kirkeby. Hunden kjendte ham og gjæde ikke. Han tog saa meget Mad, han kunde læsse paa Hestene, satte Ild paa Straburet og drog hjem til Lidarende. Paa Veien glemte han igjen sin Kniv og sit Belte, men savnede dem ikke, før han kom hjem og turde nu ikke vende tilbage. Halgerde var meget tilfreds med hans Færd. Folk troede, Ilden var opkommet ved Uforsigtighed, og Difel tog sig ikke nær af Skaden. Da Gunnar kom hjem, satte Halgerde Mad frem, deriblandt ogsaa Ost og Smør. Gunnar spurgte hende, hvor den Mad var kommen fra? "Fra det Sred, at du gjerne kan spise den", svarede hun. "Det er ellers ikke Mændenes Sag at give sig af med Madlavning." Gunnar blev vred og sagde: "Ild er det, om jeg skulde være Tyvshæler", og gav hende en Rindhest. "Det Slag skal jeg nok mindes og lønne dig, hvis jeg kan", sagde Halgerde. En Mand fandt Beltet og Kniven, bragte dem til Difel paa Kirkeby og spurgte ham, om han kjendte dem. "Ja vist kjender jeg dem", svarede Difel, "det er Trælen Melkøls." "Saa maa flere kjende dem", sagde den Anden. De drog til Mord Balgardsen paa Hof, viste ham Sagerne og tilbød ham tre Mark Sølv, hvis han vilde hjælpe dem. Mord lod da nogle Kvinder gaa omkring med forstjælede Smaavarer og give Konerne paa Gaardene dem. Han vilde se, hvad de fik paa hver Gaard. Alle har det Sind", sagde han,

"at de først give bort det, som er stjålet." Da Kvinderne kom tilbage, havde de en hel Del Mad, de havde faaet. Mord spurgte dem, hvor de havde faaet mest? "Hos Halgerde paa Lidarende", svarede de. Han spurgte, hvad de da havde faaet der? De svarede Ost. De tog frem mange Skiver Ost, de havde faaet af Halgerde. Han lagde Skiverne sammen og saa, det var en hel Ost. Derpaa drog han til Kirkeby, fik Dikels Ditekar, lagde Osten i det, og det vaskede aldeles. "Nu kan I se", sagde Mord, "at Halgerde har stjålet Osten." Sagen kom op, og Gunnar tog sig meget nær deraf. Han drog til Kirkeby og tilbød Bøder for sin Kone; men Difel vilde ikke modtage dem. Njaal hjalp Gunnar med sine Raad, og paa Althinget, hvorhen Difel havde stevnet Gunnar, faldt Sagen ud til Gunnars Vre.

Difel og hans Broder Skamfel drog nogen Tid efter i Gjæstebud til en af sine Venner. Flere Mænd fulgte dem. Dikels Hest blev sty paa Veien, og han sprængte afsted over Gunnars Marker. Gunnar gif og saaede paa en af sine Agre. Difel red lige paa ham og gav ham en stor Rist over det ene Øre med Sporen. Gunnar blev, som venteligt var, forbitret over denne Færd; han gif hjem, men talte ikke til Nogen om det. Da Difel og hans Hestefæller kom til Gjæstebudet, fortalte de, hvad der var hændt. Skamfel lagde til paa Spørgsmaalet om, hvorledes Gunnar teede sig: "Hvis det havde været en simpel Almuesmand, vilde man have sagt, han græd." Difel

og hans Reisefæller gjorde sig nu rede til at drage hjem igjen og red atter forbi Lidarende. Gunnar stod just ude, da han saa sin Faarehyrde komme ridende og meldte ham, at der red otte Mænd langs Elven. "Jeg har ofte hørt mange ærgerlige Ord af Skamkel. Saaledes sagde han paa Dal, at du græd, da de red paa dig." "Vi skal ikke være ordsyge", svarede Gunnar. Han væbnede sig nu, omgjorde sig med sin Sværd og tog sin Spydøge i Haanden. Da klang det høit i Spydøgen, "som det pleiede, naar Kamp forestod" (!). Han svang sig op paa Hirdens Hest og red ned til Elven. Hans Broder Kolskjæg skyndte sig efter ham. Halgerde sagde: "Det er godt; nu vil de saa se, om han gaar grædende fra dem."

Gunnar red ned til Badet over Elven, sprang af Hesten og bandt den der. Da de Reisende kom, raabte han til dem: "Nu maa I værge Eder; her er Spydøgen, og I skal nu saa erfare, om jeg har grædt for Eder." De sprang Alle af Hestene og søgte mod Gunnar. En skaf efter ham med Svødet, men Gunnar stød Skjoldet for, greb Sværdet og hug Haanden af ham. En Anden løb bag paa ham, svang sin Øge og hug efter ham; men Gunnar vendte sig hurtigt, slog Øgen ud af hans Hænder, gjennemborede ham med Spydet og kastede ham ud i Elven. En Tredie kastede Svødet efter ham, men han opfangede det i Luften og stød det tilbage tværs igjennem den, der kastede det. Kolskjæg kom nu ogsaa til, og de

dræbte Dikel og alle hans Reisefæller, ialt otte.

Gunnar red til sin Ven Njaal, fortalte ham dette Verk og bad om et godt Raad. Njaal sagde: "Dræb aldrig mere end en Gang i den samme Slægtlinie, og bryd aldrig noget Forlig, som gode Mænd slutte mellem dig og Andre. Hvis du gjør det, da vil du kun have en kort Tid tilbage at leve i, men i andet Fald vil du blive en gammel Mand."

Bed Njaals Mellemkomst blev Sagen bilagt paa Althinget og Forlig sluttet mellem Gunnar og Kolskjæg paa den ene Side og de Dræbtes Frønder paa den anden.

Nogen Tid efter red Gunnar med sine to Brødre Kolskjæg og Hjort paa Gjestebud til Gaarden Lunge. Paa Tilbageveien blev de overfaldne af Starfad fra Tribyrning med ialt 30 Mand. Starfad og hans Sønnen var kort før blevene Gunnars bitreste Fiender og vilde nu med Svig tage ham af Dage. Gunnar og hans Brødre værge sig mandigen. Enden blev, at de dræbte fjorten Mand, Resten flugtede, mange haardt saarede. Gunnars Broder Hjort faldt i Kampen, og han blev baaret hjem paa Skjoldet og lagt i en Haug. Bed Njaals Bistand blev Sagen ogsaa denne Gang bilagt; men Gunnars Uønsker var nu blevene end mere forbitrede paa ham.

Mord hedte en Mand, som boede paa Hof; han var meget listig og slu, men ondskabsfuld og lidet vennsæl. Han opbidsede Gunnars Fiender til at anfælde ham og saa ham til at begaa et Drab til i den samme Slægtlinie; thi efter

Njaals Udsagn vilde han da kun have fort Tid at leve i. Der aftales derpaa et nyt Overfald paa Gunnar. Kolskjæg advarede sin Broder, men han svarede: "Døden vil komme til mig, hvor jeg end er, hvis det er mig saa tilstiftet." Han sendte sine Folk bort for at flaa og blev alene med Kvinderne hjemme paa Gaarden. Dette spurgte hans Fiender og gjorde sig rede til at drage til Lidarende; de vare ialt 24. Men paa Veien paafom dem en saadan Træthed, at de steg af Hestene og lagde sig i et Krat for at sove. Njaal var imidlertid meget urolig og kunde ikke sove, men stod op og gik ud og ind. I det Samme kom hans Gjeterdreng ridende ind i Gaarden og fortalte, at han havde seet 24 Mand liggende i et Krat. Da stjønte Njaal strax, hvad der var paafærde, sendte Bud til Gunnar og red selv op til Mændene. "Gunnar er ingen Mand at spørge med", sagde han, "og I skal nu vide, ai han strax vil være her med mange Folk og dræbe Eder, hvis I ikke stynde Eder hjem." De bleve nu bange og vendte hurtigt hjem igjen. Men kort efter besluttede de paany at anfalde Gunnar og lagde sig i Baghold for ham, da han red ud for at se til sine Arbeidsfolk. Gunnar kom ridende i Følge med Kolskjæg; Begge var fuldtbevæbnede, og Gunnar havde Spydøgen. "De blev da var, at der pludselig kom Blod paa Øgen og stjønte da, at der snart vilde flyde Blod" (!). Kort efter stødte de paa Fienderne, der strax vendte sig mod dem. Gunnar tog sin Bue og skjød paa dem

og saarede Mange. Da sagde Torgeir fra Kirkeby: "Dette er ikke godt for os; lader os gaa drabelig ind paa ham." De gjorde nu saa. Gunnar stak efter en af dem med Spydet, saa det gik gennem Skjoldet og tværs gennem Manden. En Anden angreb Gunnar bagfra; men Kolskjæg saa det og hug til ham, saa Sværdet afbug begge hans Fødder; derpaa kastede han ham ud i Elven. Torgeir fra Kirkeby løb mod Gunnar og gjennemborede hans Skjold og Haand; men Gunnar løstede Spydøgen, stak den gennem ham og kastede ham ud i Elven. Da flyede de Andre, som var i Live. Da Halgerde fik høre om denne Helte- daad, glædede hun sig meget; men Gunnars Moder Ranveig sagde: "Maaste Daaden kan være god; men det bæres mig for, at der neppe vil komme noget Godt af den."

Da Gunnar traf Njaal, sagde denne: "Tag dig i Agt! Nu har du begaaet Drab to Gange i samme Slægtlinie; betænk nu, at det gjælder dit Liv, om du ikke holder det Forlig, som sluttes." Gunnar svarede, at han ikke vilde bryde det og bad om Njaals Bistand. "Jeg vil holde mit trofaste Ven-skab imod dig indtil din Dødsdag", svarede denne. Paa Althinget blev Gunnar og Kolskjæg lyst fredløse og skulde fare udenlands i tre Aar. Da de red hjem fra Thinget, sagde Njaal til Gunnar: "Lad mig nu se, min Ven, at du holder dette Forlig. Du vil komme tilbage fra din Udenlandsfærd æret og anseet og blive en gammel Mand; men hvis du bryder Forliget og ikke

drager udenlands, da vil du blive dræbt, og det er ilde at vide for dem, som ere dine Venner." Gunnar svarede, at han vilde holde Forliget, og red hjem.

Gunnar og Kolskjæg gjorde sig nu rede til at drage udenlands. Skibet, hvorpaa de skulde reise, laa allerede seilfærdigt, og deres Gods var bragt ombord. De reiste da nu om og tog Afsted med sine Venner; næste Morgen tidlig skulde de tage afsted. Næste Dag tidlig begav Gunnar og hans Broder sig paa Reisen; Alle fulgte dem ud og tog Afsted med dem. Gunnar svang sig i Sadlen og red afsted langs Elven Markafsløt. Paa Veien snublede Hesten, og Gunnar kom til at vende sig om og se sig tilbage. Bag ham laa hans Gaard Lidarende og Lien; da udbrod han: "Fager er Lien, saa at den aldrig har tyktes mig saa skøn; Markerne er gule og Tunet slaaer; jeg vil ride hjem igjen og ingensteds fare." "Gjør ikke dine Venner den Glæde", sagde Kolskjæg, "at du bryder Forliget; det vil da gaa dig, som Njaal har sagt." "Jeg vil ingensteds fare, og jeg ønskede, du gjorde ligesaa", svarede Gunnar. "Nei", sagde Kolskjæg, "jeg vil ei bryde mit Ord. Der er intet Andet for, vi maa stilles, men hils mine Frænder og min Moder og sig, at jeg tænker ikke mere at se Island; thi jeg vil spørge din Død, Broder, og da har jeg ingent Lyst til at komme tilbage." Derpaa stilles de; Gunnar drog hjem igjen til Lidarende; Kolskjæg drog til Skibet og for udenlands. Galgerde var glad, da Gunnar kom igjen; men hans Moder blev bekymret.

Gunnar sad nu rolig hjemme om Høsten og Vinteren. Om Sommeren tillyste Gissur Hvide paa Althinget, at Gunnar var fredløs, og hans Venner samlede sig og besluttede at overfalde ham. Mord skulde passe paa, naar der var gunstig Leilighed, og underrette de Andre derom. Njaal tilbød Gunnar, at hans tapre Sønner Skarpebedin og Høstul skulde tage til Lidarende; men Gunnar vilde ikke, at de skulde udsætte sit Liv for hans Skyld. "Dine Sønner", sagde han, "skal ikke dræbes for min Skyld; det har du ikke for tjent af mig."

Om Høsten sendte Mord Bud til Gunnars Venner, at han var ene hjemme, da alle hans Folk var borte fra Gaarden, bestjæftigede med Høaannen. De gjorde sig nu rede og drog afsted. Gunnar havde en udmærket Hund ved Navn Sam; det sagdes, at den var saa forstandig, at den var venlig mod alle sin Herres Venner, men bidst mod hans Venner. Mord sagde, at de ikke kunde overraske Gunnar, medmindre de kunde faa loffet Hunden til sig; paa hans Raad tog de Gunnars Nabo med sig og tvang ham til at gaa hen til Gaarden og lokke Hunden til sig. De Sammensvorne lagde sig i Skjul ovenfor Gaarden, medens Bonden gif hen for at lokke Hunden til sig. Men da Hunden saa ham, løb den paa ham og greb ham i Underlivet. En Mand sprang da til og hug Hunden med en Øxe i Hovedet, saa den faldt om med et sælt Hyl. Gunnar laa inde i Huset paa et Loftkammer og sov; han vaagnede ved Hundens Hyl,

sprang op og sagde: "Haardt er du medhandlet, Sam, og saa er vel bestemt, at der skal blive fort mellem os to." Gunnars Hus var bygget af Løkker; oppe under Brynaasjerne var et Slug med Spjeld for. De Sammensvorne sendte en Mand, Torgrim Stmand, hen for at undersøge, om Gunnar var hjemme; selv satte de sig ned et lidet Stykke fra Huset. Torgrim krøb op for at titte ind gjennem Sluggen; i det Samme saa Gunnar en rød Kjørtel komme frem foran Sluggen; han stak ud med Spyddøgen og ramte Torgrim midt paa Livet. Han styrtede ned ad Bæggen og gif did, hvor de Andre sad. Gissur Hvide spurgte, om Gunnar var hjemme? "Det maa I selv vide", svarede Torgrim, "men at Spyddøgen (Utgeiren) er hjemme, det har jeg faaet at vide." Derpaa faldt han død om. De søgte nu mod Huset; Gunnar skjød ud paa dem og værgede sig saa vel, at de Intet kunde udrette. De anfaldt tre Gange; men Udfaldet blev det samme hver Gang. Gunnar sagde: "Der ligger en af deres Pile ude paa Taget; den vil jeg skyde til dem; og de vil have Skam deraf, hvis de saares med sine egne Vaaben." Hans Moder sagde: "Gjør ikke det, min Søn, og æg dem ikke, da de allerede har trukket sig tilbage." Men Gunnar tog Pilen og ramte en af dem med den. Da sagde Gissur Hvide: "Der kom en Haand ud med en Guldring paa og tog en Pil paa Taget; det vilde han ikke have gjort, hvis der var nof indenfor; lader os derfor angribe paany." Den onde Mørd sagde:

"Lader os brænde ham inde."
 "Nei, det skal aldrig ske, selv om det gjaeldt mit Liv", svarede Gissur. "Du, som er saa slu en Mand, kan vel finde paa et Raad, som duer." Der laa nogle Louge paa Marken, som brugtes til at fæste Hus med i Storm. Mørd sagde da: "Lader os tage disse Louge og slaa dem om Brynaasen, fæste de andre Stene og saaledes vinde Taget af Huset." De gjorde saa, og Gunnar mærkede ikke Noget, før de havde bundet Taget af Huset. Men Gunnar skjød med sin Bue, saa de ikke kunde komme ham nær. Men da sprang en af dem op paa Bæggen og bug Gunnars Buestreng over. Gunnar greb Spydet og gjennemborede ham og kastede ham ned paa Marken. Gunnar havde nu saaret otte Mand og dræbt to, da fik han selv to Saar; men Alle sagde, at han brød sig hverken om Saar eller Bane. Han sagde nu til Halgerde: "Giv mig to Koffer af dit Haar og suo mig en Buestreng deraf, du og min Moder!" "Er det dig meget om at gjøre?" spurgte hun. Det gjælder mit Liv", svarede han; "saalænge jeg kan bruge min Bue, skal de aldrig faa Bugt med mig." "Da skal jeg nu", sagde Halgerde, "huste dig den Kindhæft, du gav mig, og for mig er det samme, enten du værgjer dig længe eller kort." "Hver har Noget at gjøre sig navntundig af", sagde Gunnar, "og jeg skal ikke længe bede dig derom. Ranveig sagde: "Ild handler du nu, og din Skam vil mindes længe." Gunnar kjæmpede imidlertid tappert og saarede endnu otte Maad, hvoraf flere fik Bane.

saar. Tilfældt faldt han om af Træthed; dog værgede han sig endnu, indtil han endelig maatte bukke under for Overmagten.

Da Kampen var endt, sagde Giesur Hvide: "En stor Kjempe har vi nu fældet, og hans Forsvar vil mindes, saalænge Landet bebygges." Han gik derpaa til Ranveig og bad om Jord for de to Faldne, at de kunde hauglægges. Ranveig svarede, at hun gjerne havde undt dem Jord Alleflammen. Giesur sagde: "Du er undskyldt,

at du taler saa; thi du har mistet meget."

Gunnar blev derpaa hauglagt; han blev sat opret i Haugen. Ranveig vilde ei, at Spyddøgen skulde lægges med ham i Haugen; den skulde gjemmes, og Jagen skulde røre ved den, uden den, som vilde hævne Gunnar. Gunnars Søn Høgne og Skarphedin, Njaals Sø., hævnede siden Gunnar paa Lidarende ved at fælde flere af dem, der havde staaet i Spidsen for Toget til Lidarende. — Saaledes gik det til i Hedenflabets Tid.

Foran Abeburet i Hamburg.

(Fra Funck's Reisebilleder.)

En vis Glorie har altid omgivet Spydestanden lige siden de Dage, da den Første, som drev denne Haandtering, den uskyldige Abel, farvede Jorden med sit Blod, og siden Hvirdekongen David skrev sine skønne Sange. Forfatteren var engang af samme Mening, men Livets Virkelighed har gjort ham mere prosaisk. Han har hos Hynderne fundet mere af Faarets Natur end af Lammers, større Ligbed med Spurven end med Ornen. Til de hæderværdige Undtagelser hører hin Hyrde, hvorom en Kritiker fra det 15de Aarhundrede beretter Følgende: I Aaret 1444, da den store Kirkeforsamling holdtes i Kofnitz, drog tvende fornemme Prælater paa Mulestier gjennem Landet. Engang kom de i Nær-

heden af en Sump; hvor de saa en Hyrde, der sad og græd. De hoiærværdige Herreer red hen til ham og seurgte medlidende, hvad der seilede ham. Hyrden pegede paa en hæslig Skrubtudse og sagde: "Derfor græder jeg, at jeg endnu aldrig ret har skjønet paa eller lovet og prisat Gud for den Velgjerning, at Han har gjort mig til et fornuftigt Menneske og ikke til et saa modbydeligt Dyr som denne Skrubtudse." Den ene Bisshop fandt denne Tale latterlig og taabelig, men den anden blev saarystet ved denne Hyrdes Filosofi, at han faldt afmægtig ned af Huset. Da han kom til sig selv igjen, sagde han: "Be os! De Enfoldige storme ind i Himmelriget foran os, og vi gaa glip deraf."

Nu, hvad synes Læseren? De fleste af vore Samtidige ere vel snarere enige med den spottende, end med den afmægtige Prælat og med Hyrden. Man undrer sig nutildags ikke synderlig over Forskjellen mellem Dyrighed og Menneskelighed. Thi en Slægt, der for største Delen er affalden fra den levende Gud, har ogsaa tabt det rette Begreb om Menneskehedens Værdighed. Mennesket er den ypperste Skabning, fordi det er Barn af den levende Gud og skabt i Hans Billede. Naar man nu giver Gud Afsted, saa er det ikke at undres over, at man ogsaa river Kronen af Menneskets Hoved og regner dets Fortrin fremfor den øvrige Skabning for Intet at være. Saa vidt ere vi naaede i vort oplyste Aarhundrede, at man, uden at blive udelet, kan holde offentlige Betalings-Foredrag over den Lære, at Mennesket, Orangutang, Pindsvinet og Skrubbjorden alle ere af samme Stamme og Slægt, altsaa vel egentlig Sødstendebørn. Det ene Bæsen har kun løbet forbi det andet, har arbejdet sig høiere op, har voget sig rankere. De have alle en Aand, det vil sige ingen Aand. Altsaa, hvad en saadan Skabning foretager sig, — den hede Menneske eller Dyr, — maa den gjøre af samme Naturnødvendighed, som en Sten maa falde, naar du kaster den. Alle have de den samme herlige Bestemmelse, efter Døden . . . . at . . . . men, lad det være nok. Saadant lade Folk paa "Dannelsens Øider" sig hyde i vore Dage — man skal jo prøve Altsaa. Vi se kun Begyndelsen af disse Fremfærd; de ville antage

større Omfang, naar man tilfulde har faaet udviklet Læren om "Frihed, Lighed og Broderkab."

Man kan blive ganske trang om Hjertet, naar man er paa Rejse og bor nogle Dage i et stort Hotel i en Hovedstad. Her er jo i Regelen den Aand Herter, der er fremmedgjort for Gud og ikke vil vide Noget af Ham; Alt gaar ud paa Nydelse, paa Belleuet; man bliver vurderet efter Regningen, man betaler, efter de Drifpenge, man giver. Med Hensyn til Religionen gjør det ingen Forskjel, enten man bor paa et Hotel i St. Petersburg, i Paris eller i München. Overalt mærker man af Religion kun dette, at der ingen Religion er der. En ensom Rejsende kan ofte føle sig trist og forladt i disse elegante, kasernmæssige Hoteller, kan forekomme sig selv som fordum Thibiteren Elias, "den eneste Tiloversblevne." De Faa, der paa et saadant Sted ere af et andet Sind end den store Flok, ere stille som Graven af "Frygt for Jøderne", og saaledes mærker man ikke Noget til hverandre, men bliver hver for sig ængstelig og forsagt. Man henfalder da let til en aandelig Sløvhed og Dorst, der kan medføre Fare for Sjælen.

Disse Bemærkninger har jeg fundet nødvendigt at forudstikke, idet jeg fører Læseren til Afburet i Hamburg. Jeg havde selv følt noget af det ovenfor Beskrevne, medens jeg boede nogle Dage i et af Kjømpehotellerne ved Alsterbasinen i Hamburg. Der var Slaphed baade over Sjæl og Legeme, Heden var trykkende, da jeg vandrede ud til den skønne zoolo-

gisse Have. Ligesom Legemet knugedes under den tropiske Barme, led Sjælen under Indtrykket af den Seiersbevidsthed, hvormed Berdensaanden var traadt mig imøde, og det var sølgelig en uheldig Dag for at besøge "Dyrehaven"; did bør man kun gaa, naar man er oplagt. Men hvor mange Dumheder foretager man sig ikke, fordi man dumt nok Aftenen forud har opgjort sig sit Program.

Længe stod jeg foran det store, prægtige Abo-Pallads og kunde ikke rive mig løs. Jeg ved ikke, om Hamburger-Uberne skulde være klogere, mere menneskelige end andre af deres Stammefæller, eller om det kun hin Dag forekom mig saa, fordi jeg var søvere og mere aandsfattig end ellers, men jeg stod som naglet til Stedet, medens allehaande daarlige Tanker togede gennem min Hjerne.

Da traadte en Dame, der førte en 5 Aars gammel Gut ved Haanden, hen til Buret. Moderen gjorde sin lille Skat opmærksom paa Alting, men den lille forstandige Gut sagde længe ikke et Ord. Endelig traf han Moderen i Kjoelen og spurgte ivrigt, idet han pegede paa Uberne: "Mamma! bede de ogsaa?" Der for som et Lyn gennem min Sjæl, og jeg var tilmode, tænker jeg, som Prælaten ved Hyrdens Ord — ja, jeg mener ikke den leende Prælat.

Jeg kjendte, at der blev Lys og Liv i mit Hjerte, at jeg erfarede Sandheden af Psalmistens Ord: "Af Umyndiges Mund har Du beredt Dig Lov." Barnets Spørgsmaal havde bragt mig til mig selv, havde ført mig tilbage til min Gud.

Ligheden mellem Aben og Mennesket i Skabning, i Bevægelse, i Leg o. s. v., havde klarligen været den tænksomme Gut paafaldende. For nu at komme paa det Rene med, hvori Uligheden mellem ham og disse Dyr bestod, nævnte han det høieste Fortrin, et Menneske har, den Fordel, hvorved Støvet's Barn sætter sig i Forbindelse med Evighedens Herre: Bønnen. "Mamma! bede de ogsaa?" visse- lig det bedste Spørgsmaal, Barnet kunde gjøre for at faa Sagen klarret, og et godt Bidnesbyrd for den unge Moder. For mig havde hun ikke behovet at rødme, idet hun gav sit Barn Besset, men hun kunde jo rigtignok ikke vide, om jeg var smittet af Tidsaanden ligesom hin moderne unge Herre, ved hvis Side jeg ti Minuter efter slog mig ned. I den Hensigt at lære ham at kjende, fortalte jeg nemlig den lille Episode. Med en spodst Latter sagde han, medens han blæste bort Røgen af Cigaren: "Bede! Daarstab!" Den kloge Mand sagde i disse to Ord meget mere, end han selv vidste, thi han var Tidsaandens Toif.

G a a d e.

No. XLVII.

(Fra Euenst.)

Mit Andet fra det Mindste til det Største
 Maa jo bestandig ha' mit Første;
 Mit Hele mangtet Slægtled i sig bær,
 Men omvendt det jo blot mit Første er.

Opløsning paa Gaaden i No. 18:

No. XLVI:	i	l	m	e	n
	l	a	a	n	e
	m	a	d	a	m
	e	n	a	a	l
	n	e	m	l	i.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Krise iblandt Frimurerne. Den store engelske Frimurerloge i London drøftede, ifølge "Dannevirke", ved et Møde i Slutten af forrige Aar to vigtige Gjenstande. Jarl Carnarvon førte Forsædet; han meddelte, at der var indtraadt en Spaltning i Frimurerens Stat derved, at den franske Loge "Grand Orient" havde strøget to af de tre Principer, der havde været Frimurerordenens Grundprinciper siden dets Oprindelse, nemlig: Troen paa Guds Tilværelse, Troen paa Sjælels Udødelighed og Menneskeslægten's Enhed. De to første Principer havde den franske Loge "Grand Orient" strøget, hvoraf Følgen var bleven, at 76 franske Loger havde skilt sig fra den, og flere Loger i andre Lande havde udtalt deres Fordømmelse over "Grand Orient." Den engelske Loge maatte nu ogsaa udtale sin Anskuelse. Han foreslog, at der nedsattes en Kommitte paa fem Medlemmer til at drøfte Sagen. Den anden Sag angik de tydske Loger, der kun optog Kristne, men udelukkede andre Troesbekjendelser. Der blev foreslaaet at sende en Adresse til de tydske Loger med Udtalelse af, at det vilde være ønskeligt, om de tydske Loger vilde optage andre Religionsbekjendende end Kristne. Men dette Forslag blev taget tilbage som ubensigtsmæssigt. — Et Tidens Tegne er

det ogsaa, at den bekjendte Fritænker, Ernst Renan, Forfatter af en Bog, som negter Kristi guddommelige Natur, er bleven optagen som Medlem af det Franste Akademi.

Uventet Nedning. For kort Tid siden bleve i Pui i Siebenbürgen 2 Personer, der vare mistænkte for Røveri, dømt til Døden. Først nogle Dage efter viste det sig, at de 2 Dømte vare uskyldige, hvorfor de, efterat have tilbragt flere Dage i Dødsangst, blede satte i Frihed.

Bergens Musæum har nylig modtaget Skelettet af en voksen Elefant (*Elephas Africanus*, Blum). Skelettet er sendt fragtfrit fra Afrika som Gave fra Hjalmar Thesen, Esq., i Kupsua, Syd-Afrika, og erhvervet for Bergens Musæum gjennem Frøen Brandt, skriver "Bergensposten". Foruden denne betydelige Gave har Musæet ved Frøen Brandts Interesse Løstet paa flere afrikanske Naturalier.

Nyt Fyrtaarn. Efter hvad der meddeles i en Korrespondence til "Hamb. Corr." har den mecklenburgschwerinske Regjering bevilget et Beløb af 120,000 Rigsmark til Bygning af et nyt Fyrtaarn ved Østersøens Kyst mellem Bismar og Rostock. Bygningsarbejderne ere allerede begyndte.

Jordens Vært. I Society of Arts's Lokale i London har den bekjendte Mr. R. A. Proctor holdt en Række populære astronomiske Foredrag, og i disse behandlede han nylig Meteoror, Kometer og Stjerner. Under sin Dmtale af Meteororerne udviklede han udsørlig, at Jorden stadig voger, og vil vedblive at voge, saa længe den

bestaar som en Del af vort kosmiske System. Meteororerne er, som bekjendt, samlede i Belter, der bevæge sig omkring Solen, og naar disse Belter eller Meteorosystemer ajennemstjære Jordens Bane, blive de Gjenstand for dennes Tiltrækningskraft, og Meteororerne falde som Stjernefald ned over Jorden. Der gaar ikke en Nat, uden at der sees nogle Stjernefald, og i visse Maaneder og paa bestemte Nætter finder der en formelig Gulddregn Sted. Naturligvis falder der ogsaa Stjernefald om Dagen, men de sees da ikke. Det antages, at der hver 24 Timer falder Hundredestusinder af disse smaa Legemer, og at der i Løbet af et Aar paa denne Maade inkorporeres af Jorden 400 Mill. Meteoror, varierende i Vægt mellem nogle Gran og flere Tons, (i Sydamerika vides der at være faldet en Meteorsten, som veiede 15 Tons). Skjønt Jorden saaledes stadig faar Tilvæxt udenfra, vilde der dog hengaa Millioner af Aar, inden der paa denne Maade søiedes en Fod til dens Diameter. (Det har altsaa ingen Fare fra den Side! men —).

Gotha-Kalenderen for 1878 er udfkommen hos Justus Berthes i Gotha. Ordningen i denne Aargang (den 115de) er den samme som i den foregaaende, men Stoffet er som sædvanligt forøget ved Tilføielse og rettet i Overensstemmelse med de nyeste Oplysninger, der have kunnet erhverves. Bogen bringer smukke Portrætter af Prinds Wilhelm af Preussen, Prindsesse Thyra af Danmark, den nordamerikanske Præsident Ruther-

ford Richard Hayes og Erkehertuginde Antoinette af Toscana. Af Listen over Suveræner fremgaar det, at Keiser Pedro den Anden af Brasilien har regjeret længst, nemlig siden den 7de April 1831, da han tiltraadte Regjeringen i en Alder af 6 Aar. Den ældste Suveræn er Keiser Wilhelm af Tyskland, som er født den 22de Marts 1797. Den yngste Suveræn er Alfonso den Tolvte af Spanien, som er født den 28de November 1857.

Sorte Jøder. Iblandt de indiske Tropper, der afvigte Foraar ankom til Malta, fandtes der ogsaa Jøder med sort Ansigtsfarve. Dette Folk bor paa Malabarkysten og antages at være Efterkommere af de Jøder, som af Kong Salomon bleve sendte til Indien. De have under sit Ophold der fuldstændig skiftet Hudfarve. De tale ikke længere Hebraisk, men et Sprog, der kaldes Hindi; de have skrevne hellige Bøger, deriblandt Bibelen. De kalde sig Israels Søner og paastaa at være i Besiddelse af Bønner, der ere forfattede af Patriarkerne. De hvide Jøder i Indien ville ikke anerkjende de sorte Jøder for at høre til sin Stamme.

En ny afrikansk Opdagelses-Expedition skal udsendes fra England for at undersøge Landet mellem den Karabanev. i, som gaar fra Dar-es Salaam (Syd for Zanzibar) og til Nyanza Søen.

De Abkommer, som endnu ikke have betalt sin Contingent for dette Aar, beoves venligst om snarest muligt at indløse samme. De, som besiden endnu skal til Skib for 1877 (maatte endog for 1876), maas nophøjbelig indløse Betaling. Saadant denne indløser, skal Svittering blive sendt; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Afsejlsningen af Pengene jeller for Pacific-Staterenes Bedkommende inden 4 Uger, saa skal den forblive ubetalt.

Abreste:

A. Fjorntjen,

Snummer 14, Secorah, Soma.

Indhold: Philip Ashton eller den nye Robinson. — En Udflugt til Yellowstones vulkaniske Cane. — Morgenvinden. — Gunnar paa Lidarende. — Foran Akeburet i Hamburg. — Gaade og Dyplosning. — Blandinger-Nyt og Sammelst.

CITY SHOE STORE.

A. HANSON

handler

udelukkende med Sko og Støvler

af alle mulige Slags fra de bedste Fabriker baade i Ost og Vest. Stedet:
det gamle Gullikson=Store, Decorah, Iowa.

For 12 Cents

sendes portofrit et
Hefte, indeholdende

“To ældgamle Sange fornæde”, nemlig Solvatsvifen og Den gyldne
Abc.; 5 for 50 Cents, 12 for \$1.00.

Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktavsider

med udvalgt Læsning for 50 Cents,

nemlig Ilte Bind (1876. I) af “For Hjemmet”, indeholdende Fortællingen “To Sø-
stre” samt Pontoppidans Leonet. Skrevet af ham selv, “Missionær Andreas Riis” og meget
andet Læsestof. Noget saa Resigemplarer sælges saaledes for halv Pris. Benyt denne
Leilighed! Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

A. Gullikson & Bro.,

Decorah . . . . . Iowa,

handler med

Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffelobne samt Kobber- og Blik-Varer,
Gaardsredskaber og Værktøi, Bygningsmaterialier saasom Vinduesglas, Døre,
Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Lagrender forfærdiges til billige Priser.

To Søstre.

De 4 første Hefter af “For Hjemmet” for
1876, indeholdende: To Søstre, Fortæl-

ling fra en norsk Fjeldbygd, foruden 13 større Artikler og 36 Blan-
dinger, sendes portofrit til hvilken som helst Adresse her i Landet for 25 Cents.
Hele Bindet (12 Hefter, 384 Sider) sendes portofrit for 50 Cents.

Adresse: K. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

J. H. Montgomery & Co.,

Apothekere og Boghandlere,

Decorah, ... Iowa.

Mediciner tilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duelig og for-
sigtig norsk Expeditør er altid tilstede.

No. 7—24.

First National Bank

OF DECORAH, IOWA.

Udfører almindelige Bankforretninger. Kjøber og sælger Bøxler

paa

NORGE, SVERIGE og DANMARK

samt alle andre europæiske Lande.

Befølger Indfordring af Arbejdsbiler og andre Fordringer i de skandinaviske og andre europæiske Lande.

Sælger Biletter for Befordring til og fra Norge, Sverige og Danmark og de øvrige europæiske Lande.

Spørgsmaal i det norske og engelske Sprog behandles pr. omgaaende Post.

James H. Gaston, Præsident.

A. Bradish, Vice-Præsident

L. W. Burdick, Kasserer.

Geo. A. Gardner, Assist. Kass.

Ole E. Røen, Tæller.

P. C. Haugen,

Gier af

Decorah Marble Works.

Water Street, Decorah, Iowa.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmand i Minnesheik og Affamaakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at erbydere alle Ordres med kort Varsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbejdere og kan udføre smukt og billigt Arbejde. Da jeg ogsaa har norske Stenbyggere, har Landsmand den Fordel, at de kan faa sin Inscription fælsket, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbejdere af andre Nationer.

Som rejsende Agenter har jeg engageret Dr. Harvey Miller og P. Nickel.

P. C. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedfæstet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Inscription samt nærmeste Dragt-Office.

P. C. Haugen.